

The Wind Did Never Cease to Blow

By Elder Aroldo B. Cavalcante
Of the Seventy

Vinden holdt aldrig op med at blæse

Ældste Aroldo B. Cavalcante
De Halvfjerds

October 2024 general conference

We can help others progress in their journey to receive God's blessings.

In 2015, in the state of Pernambuco, Brazil, 62 members of the J. Reuben Clark Law Society cooperated with the state Prosecutor's Office in investigating the legal challenges of residents in four different nursing homes. For five hours one Saturday, these attorneys interviewed over 200 residents one by one, each of whom had been functionally forgotten by society.

During their interviews, they discovered several crimes that had been committed against the elderly residents, such as abandonment, mistreatment, and misappropriation of funds. A key pillar of this law society is to care for the poor and in need. Just two months later, the prosecutor successfully filed charges against the responsible parties.

Their assistance is a perfect example of King Benjamin's teaching "that when ye are in the service of your fellow beings ye are only in the service of your God."

One resident I personally interviewed during the pro bono project was a kindhearted 93-year-old woman named Lúcia. Grateful for our service, she jokingly exclaimed, "Marry me!"

Surprised, I responded: "Look over there at that beautiful young woman! She is my wife and the state prosecutor."

She quickly fired back: "So what? She is young, pretty, and can easily get married again. All I have is you!"

The wonderful residents did not have all their problems solved that day. They undoubtedly continued to experience hardship from time to time

Vi kan hjælpe andre med at udvikle sig på deres rejse mod at modtage Guds velsignelser.

I 2015 samarbejdede 62 medlemmer af J. Reuben Clark Law Society i delstaten Pernambuco i Brasilien med den offentlige anklager om at undersøge de juridiske udfordringer for beboerne på fire forskellige plejehjem. En lørdag interviewede disse advokater i løbet af fem timer over 200 beboere en efter en, som hver især reelt var blevet glemt af samfundet.

Under disse interviews opdagede de flere forbrydelser, der var blevet begået mod de ældre beboere, såsom svigt, mishandling og misbrug af midler. En af grundpillerne i denne advokatforening er at tage sig af de fattige og nødlidende. Kun to måneder senere lykkedes det anklageren at rejse tiltale mod de ansvarlige parter.

Deres bidrag er et perfekt eksempel på kong Benjamins lære om, at »når I er i jeres medmenneskers tjeneste, er I blot i jeres Guds tjeneste«.

En af de beboere, jeg personligt interviewede under pro bono-projektet, var en godhjertet 93-årig kvinde ved navn Lúcia. Hun var taknemmelig for vores tjeneste og udbrød for sjov: »Gift dig med mig!«

Overrasket svarede jeg: »Se den smukke unge kvinde derovre! Hun er min hustru og statsanklager.«

Hun svarede hurtigt tilbage: »Og hvad så? Hun er ung, smuk og kan nemt blive gift igen. Alt, hvad jeg har, er dig!«

De vidunderlige beboere fik ikke løst alle deres problemer den dag. De fortsatte utvivlsomt med at opleve modgang fra tid til anden ligesom

like the Jaredites in their boats on the challenging journey to the promised land, “buried in the depths of the sea, because of the mountain waves which broke upon them.”

But that Saturday, the nursing home residents knew that regardless of their earthly anonymity, they were known personally by a loving Heavenly Father, One who responds to even the simplest of prayers.

The Master of masters caused “a furious wind” to blow the Jaredites toward promised blessings. Similarly, we can decide to serve as a humble gust of wind in the Lord’s hands. Just as “the wind did never cease to blow” the Jaredites toward the promised land, we can help others progress in their journey to receive God’s blessings.

Several years ago, when Chris, my dear wife, and I were interviewed for my calling as bishop, our stake president asked me to prayerfully consider names to recommend as counselors. After hearing the names I recommended, he said I should know a few things about one of the brethren.

First, this brother could not read. Second, he didn’t have a car he could use to visit members. Third, he always—always—used sunglasses at church. Despite the president’s honest concerns, I felt strongly that I should still recommend him as my counselor, and the stake president supported me.

The Sunday my counselors and I were sustained in sacrament meeting, the surprise on the members’ faces was evident. This dear brother slowly made his way up to the stand, where the overhead lights reflected brightly across his sunglasses.

As he sat by my side, I asked him, “Brother, do you have problems with your vision?”

“No,” he said.

“Then why do you use sunglasses at church?” I asked. “My friend, the members need to see your eyes, and you must be able to see them better too.”

In that moment, he took off his sunglasses and never used them at church again.

This beloved brother served at my side until my release as bishop. Today, he continues to serve faithfully in the Church and is an example of dedication and commitment to the Lord Jesus Christ. And yet, years ago, he was an unknown

jereditterne i deres både på den udfordrende rejse til det forjættede land, der var »begravet i havets dyb på grund af bølgerne, der var så høje som bjerge, og som brød ind over dem«.

Men den lørdag vidste plejehjemsbeboerne, at uagtet deres jordiske anonymitet var de personligt kendt af en kærlig himmelsk Fader, som besvarer selv de mest beskedne bønner.

Mestrenes Mester fik »en rasende vind« til at blæse jereditterne hen mod de lovede velsignelser. På samme måde kan vi vælge at tjene som et ydmygt vindpust i Herrens hænder. Ligesom »vinden aldrig hørte op med at blæse« jereditterne mod det forjættede land, kan vi hjælpe andre med at bevæge sig fremad på deres rejse for at modtage Guds velsignelser.

For flere år siden, da Chris, min kære hustru, og jeg blev interviewet til mit kald som biskop, bad vores stavspræsident mig om bønsonst at overveje navne, som jeg kunne anbefale som rådgivere. Efter at have hørt de navne, jeg anbefalede, sagde han, at der var et par ting, jeg burde vide om en af brødrene.

For det første kunne denne bror ikke læse. For det andet havde han ikke en bil, som han kunne bruge til at besøge medlemmerne. For det tredje brugte han altid –altid– solbriller i kirken. På trods af præsidentens oprigtige bekymringer følte jeg stærkt, at jeg stadig skulle anbefale ham som min rådgiver, og stavspræsidenten støttede mig.

Den søndag, hvor mine rådgivere og jeg blev opretholdt til nadvermødet, var overraskelsen i medlemmernes ansigter tydelig. Denne kære bror bevægede sig langsomt op til forhøjningen, hvor ovenlyset reflekterede skarpt i hans solbriller.

Da han satte sig ved min side, spurgte jeg ham: »Bror, har du problemer med dit syn?«

»Nej«, sagde han.

»Hvorfor bruger du så solbriller i kirken?« spurgte jeg. »Min ven, medlemmerne har brug for at se dine øjne, og du skal også kunne se dem bedre.«

I det øjeblik tog han sine solbriller af og brugte dem aldrig i kirken igen.

Denne elskede bror tjente ved min side, indtil jeg blev afløst som biskop. I dag tjener han fortsat trofast i kirken og er et eksempel på hengivenhed og engagement overfor Herren Jesus Kristus. Og alligevel var han for mange år siden

sunglass-wearer sitting essentially forgotten in the pews of the chapel. I often wonder, “How many faithful brothers and sisters sit forgotten among us today?”

Whether we are well-known or forgotten, trials will inevitably come to each one of us. As we turn to the Savior, He can “consecrate [our] afflictions for [our] gain” and help us respond to our trials in a way that facilitates our spiritual progression. Whether for nursing home residents, a misjudged Church member, or anyone else, we can be “the wind [that] did never cease to blow,” bringing hope and guiding others to the covenant path.

Our beloved prophet, President Russell M. Nelson, made an exciting and inspiring invitation to the youth: “I reaffirm strongly that the Lord has asked every worthy, able young man to prepare for and serve a mission. For Latter-day Saint young men, missionary service is a priesthood responsibility. ... For you young and able sisters, a mission is also a powerful, but optional, opportunity.”

Every day, thousands of young men and women answer the Lord’s prophetic call by serving as missionaries. You are brilliant, and as President Nelson has said, you can “have more impact on the world than any previous generation!” Of course, that does not mean you will be the best version of yourself the moment you step foot in the missionary training center.

Instead, you might feel like Nephi, “led by the Spirit, not knowing beforehand the things which [you] should do. Nevertheless [you] went forth.”

Perhaps you feel insecure like Jeremiah did and want to say, “I cannot speak: for I am a child.”

You might even see your personal shortcomings and want to cry out like Moses did: “O my Lord, I am not eloquent ... : but I am slow of speech, and of a slow tongue.”

If any of you beloved and mighty young men and women is having a thought like this right now, remember that the Lord has answered, “Say not, I am a child: for thou shalt go to all that I shall send thee.” And He promises, “Therefore go, and I will be with thy mouth, and teach thee what thou shalt say.”

Your transformation from your natural to spiritual self will occur “line upon line, precept

en ukendt solbrillebærer, der sad næsten glemt på kirkebænken. Jeg tænker ofte: »Hvor mange trofaste brødre og søstre sidder der glemt blandt os i dag?«

Uanset om vi er velkendte eller glemte, vil prøvelser uundgåeligt komme til hver enkelt af os. Når vi vender os til Frelseren, kan han »hellige [vores] trængsler til gavn for [os]« og hjælpe os med at håndtere vores prøvelser på en måde, der fremmer vores åndelige udvikling. Uanset om det er for plejehjemsboere, et fejlbedømt kirke-medlem eller nogen anden, kan vi være »vinden [der] aldrig [hører] op med at blæse«, og bringe håb og føre andre til pagtsstien.

Vores elskede profet, præsident Russell M. Nelson, er kommet med en spændende og inspirerende opfordring til de unge: »Jeg [bekræfter] på det kraftigste, at Herren har bedt alle værdige unge mænd, der er i stand dertil, om at forberede sig til og tage på mission. For sidste dages hellige unge mænd er det et præstedømmeansvar at tjene som missionær ... For jer unge søstre, der er i stand til det, er en mission også en stærk, men valgfri mulighed.«

Hver dag besvarer tusindvis af unge mænd og kvinder Herrens profetiske kald ved at tjene som missionær. I er fantastiske, og som præsident Nelson har sagt, kan I »påvirke verden mere end nogen tidligere generation!« Det betyder selvfølgelig ikke, at I vil være den bedste udgave af jer selv i det øjeblik, I træder ind på missionærskolen.

I stedet føler I jer måske som Nephi, »ført af Ånden uden på forhånd at vide, hvad [I skal] gøre. Alligevel gik [I] af sted.«

Måske føler I jer usikre, som Jeremias gjorde, og har lyst til at sige: »Jeg er ung; jeg forstår ikke at tale.«

Måske ser I endda jeres personlige mangler og får lyst til at råbe som Moses: »Herre ... jeg har ikke ordet i min magt ... Jeg har svært ved at udtrykke mig i ord.«

Hvis nogen af jer elskede og mægtige unge mænd og kvinder har tanker som disse lige nu, så husk, at Herren har svaret: »Du skal ikke sige: Jeg er ung! Men overalt, hvor jeg sender dig, skal du gå.« Og han lover: »Gå nu! Jeg vil være med din mund og fortælle dig, hvad du skal sige.«

Jeres forandring fra jeres naturlige til jeres åndelige selv vil ske »linje på linje, forskrift på

upon precept” as you earnestly strive to serve Jesus Christ in the mission field through daily repentance, faith, exact obedience, and hard work to “find constantly, teach repentance, and baptize converts.”

Though you wear a name tag, sometimes you may feel unrecognized or forgotten. However, you must know that you have a perfect Heavenly Father, who knows you personally, and a Savior, who loves you. You will have mission leaders who, despite their imperfections, will serve you as “the wind [that] did never cease to blow” in guiding you along your journey of personal conversion.

In the “land that floweth with milk and honey” you will serve in on your mission, you will be spiritually reborn and become a lifelong disciple of Jesus Christ as you draw near to Him. You can come to know that you are never forgotten.

Though some may wait “a long time” for relief, for they “have no man” that can yet help, the Lord Jesus Christ has taught us that no one is ever forgotten by Him. On the contrary, He was a perfect example of seeking out the one in every moment of His mortal ministry.

Each of us—and those around us—faces our own storms of opposition and waves of trials that submerge us daily. But “the wind [will not] cease to blow towards the promised land ... ; and thus [we shall be] driven forth before the wind.”

Each of us can be a part of this wind—the same wind that blessed the Jaredites in their journey and the same wind that, with our help, will bless the unrecognized and forgotten to reach their own promised lands.

I testify that Jesus Christ is our Advocate with the Father. He is a living God and acts as a strong wind that will always guide us along the covenant path. In the name of Jesus Christ, amen.

forskrift», når I oprigtigt stræber efter at tjene Jesus Kristus på missionsmarken gennem daglig omvendelse, tro, nøjagtig lydighed og hårdt arbejde for »konstant at finde, undervise i omvendelse og døbe omvendte«.

Selv om I bærer et navneskilt, kan I nogle gange føle jer overset eller glemt. Men I skal vide, at I har en fuldkommen himmelsk Fader, som kender jer personligt, og en Frelser, der elsker jer. I vil få missionsledere, som på trods af deres ufuldkommenheder vil tjene jer som »vinden [der] aldrig hørte op med at blæse«, når de vejleder jer på jeres personlige omvendelsesrejse.

I det »land der flyder med mælk og honning«, som I skal tjene som missionærer i, vil I blive åndeligt genfødt og blive en livslang Jesu Kristi discipel, når I kommer ham nær. I kan vide, at I aldrig bliver glemt.

Selv om nogle venter »i lang tid« på hjælp, fordi de »ikke [har] et menneske til at hjælpe«, har Herren Jesus Kristus lært os, at ingen nogensinde bliver glemt af ham. Tværtimod var han et fuldkomment eksempel på at søge den enkelte til alle tider under sin jordiske tjenestegerning.

Hver af os – og dem omkring os – står over for vores egne storme af modstand og bølger af prøvelser, som oversvømmer os dagligt. Men »vinden [vil] aldrig hør[e] op med at blæse mod det forjættede land ... og således [skal vi drives] frem for vinden«.

Vi kan hver især være en del af denne vind – den samme vind, som velsignede jereditterne på deres rejse, og den samme vind, som med vores hjælp vil velsigne de ukendte og glemt til at nå deres eget forjættede land.

Jeg vidner om, at Jesus Kristus er vores talsmand hos Faderen. Han er en levende Gud og fungerer som en stærk vind, der altid vil lede os på pagtsstien. I Jesu Kristi navn. Amen.